

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Chương 22

Trên đời này, rốt cuộc có cái gì gọi là “thời cơ tốt nhất để tỏ tình” hay không?

Yêu một người, nói với người đó vào thời điểm nào, thật sự rất quan trọng sao?

Chúng ta đã xem quá nhiều phim Hollywood, xem quá nhiều phim truyền hình Nhật, xem quá nhiều tiểu thuyết ngôn tình và truyện manga dành cho thiếu nữ, những thứ này liên tục giáo dục chúng ta, bảo chúng ta rằng tỏ tình nhất thiết phải khiến đôi mắt người ấy sáng bừng lên (tốt nhất là có thể vừa rung động đến tận tâm can vừa kèm theo chút nước mắt lấp lánh), bằng không sẽ không xứng với ý nghĩa đặc biệt đã khiến hai chữ “ái tình” nảy sinh giữa ta và người ấy chứ không phải những người khác!

Trải qua huấn luyện trường kỳ kỹ càng như thế, chúng ta biết được rằng thời cơ tỏ tình có thể có rất nhiều khả năng.

Ví thử như đang đọc diễn cảm bài khóa môn quốc văn trong lớp, đột nhiên tình cờ thốt lên một câu quai quái kiểu như “Thẩm Giai Nghi, tớ yêu cậu, cậu làm bạn gái tớ nhé”, hoặc lúc cùng đi đổ rác trong giờ dọn vệ sinh hồ hững buột miệng thốt lên tiếng yêu, hoặc lúc hát quốc ca trên sân tập thể dục trong buổi tập trung đầu giờ hét lên tớ yêu cậu... một trăm người là một trăm tình yêu khác nhau, cũng có nghĩa là, ít nhất có một trăm kiểu yêu, và như thế, thời cơ tỏ tình cũng theo đó mà có muôn hình vạn trạng.

Nhưng, nghịch lý xuất hiện... nếu cô gái cũng yêu chàng trai, vậy thì việc chàng trai tỏ tình vào thời điểm nào, thật sự quan trọng thế nào?

Cho dù phương thức tỏ tình rất đa dạng, thoát trông có vẻ rất ồn ào sống động, nhưng nếu cách tỏ tình lại có thể quyết định người con gái “có yêu người con trai hay không” hoặc “có nhận lời làm bạn với người con trai hay không”, vậy thì “định nghĩa của tình yêu” dường như không còn liên quan gì đến tình cảm nữa, mà đã biến thành một thứ chỉ cạy vào chiêu trò lăng mạn chứ không đi sâu vào bản chất thực sự.

Vì vậy, tình yêu lý tưởng trong lòng tôi phải là, cho dù chàng trai vừa ngáp vặt vừa tỏ tình, cũng có tới 90% khả năng cô gái nhận lời làm bạn gái anh ta, tỷ lệ thất bại 10% còn lại, chính là trong khoảnh khắc vừa ngáp vừa tỏ tình ấy, mùi hôi miệng mang tính hủy diệt của chàng trai đã đè bẹp tình cảm cô gái dành cho anh, coi như là trường hợp ngoài ý muốn.

Nếu phương thức tỏ tình chỉ là một loại biểu tượng, kết quả của việc tỏ tình sẽ không vì thế mà thay đổi, vậy thì chuyện “khổ sở vất óc tìm ra thời cơ tỏ tình” hay “làm sao để đối phương biết được tình cảm của mình trong niềm kinh ngạc và vui sướng”, chẳng lẽ chỉ là một trò ngu xuẩn hay sao?

Không, ngược lại, còn phải vô cùng trân trọng điều đó nữa.

Đó là tấm lòng.

Bất cứ ai cũng muốn người ấy khi nhận ra tình cảm của mình, có thể có được tâm trạng tốt nhất, để lưu lại trong cuốn sổ ký ức một trang sâu sắc nhất. Bởi thế, chúng ta chọn khung cảnh, chọn thời gian, tạo ra bầu không khí, là vì anh ấy, vì cô ấy, vì nhau.

Tấm lòng ấy chân thành xiết bao.

Trở về với câu chuyện.

Bỏ lỡ thời cơ tỏ tình lý tưởng nhất trong lòng, cả năm thứ nhất đại học, tôi tiếp tục duy trì quan hệ bạn tốt đầy mập mờ với Thẩm Giai Nghi.

Vào cái thời không hề có điện thoại di động ấy, tôi đứng trong đội ngũ xếp hàng dài dằng dặc trước quầy điện thoại công cộng của ký túc xá, cầm thẻ điện thoại trải qua những buổi tối thật vui vẻ.

Chồng thư của Thẩm Giai Nghi trong ngăn kéo mỗi lúc một dày thêm.

Để rút ngắn khoảng cách ba xen ti mét chí mạng kia, tôi thường xuyên đến bể bơi

của Đại học Thanh Hoa ở gần trường.

Những bài hát viết cho Thẩm Giai Nghi, đã đủ để gộp lại thành một album tình tuyển rồi.

Trong khoảng thời gian này, tôi và đám đồng bọn cùng thích Thẩm Giai Nghi đã có một mùa hè đầy mùi clo bên bể bơi, phơi mình dưới ánh nắng chói chang. Khi ấy, cả bọn thằng nào cũng biết tình cảm tôi dành cho Thẩm Giai Nghi, chúng nó thấy đều kinh hãi trước tâm cơ và sự bày bố của tôi, lại càng khiếp sợ thực lực ái tình có tình bạn mạnh mẽ làm hậu thuẫn của tôi, nên lần lượt đánh trống thu quân.

“Vì vậy, chỉ còn lại tao một mình tác chiến thôi!” Tôi cười cười, ăn hotdog bên bờ bể bơi.

“Kha Cảnh Đằng, tao hận mày!” Liêu Anh Hoàng nghiêng răng, nhảy xuống nước.

Bọt nước bắn tung tóe, Hứa Bác Thuần thi lại đã đổ vào khoa Công nghệ Thông tin Đại học Đàm Giang.

Còn tôi, đã tổ chức giải đấu võ tự do giành cúp Cửu Dao.

Cúp Cửu Dao, dĩ nhiên là đặt tên dựa trên biệt hiệu Cửu Bả Dao của tôi rồi.

Đúng thế, từ hồi trở thành tiểu thuyết gia, mỗi lần phỏng vấn đều được hỏi một câu giống hệt nhau “Tại sao anh lại chọn bút danh Cửu Bả Dao”, tôi đã ngán ngẩm đến phát ngấy lên rồi.

Thằng thần trả lời ở đây luôn.

Cửu Bả Dao là biệt hiệu của tôi thời đại học. Tại sao lại có biệt hiệu Cửu Bả Dao này, nguồn cơn là do tôi đã viết một bài hát rất chi lỗ bịch, lời ca cực kỳ ngắn: “Cửu Bả Dao (chín thanh đao), mài một cái, nó sẽ... sáng bóng lên! Sáng bóng lên!” Đừng hỏi tôi viết cái quái gì đấy, tóm lại là bài hát nhố nhăng ai ai cũng hát được này không cần thận thế nào lọt vào tai thầy giáo, thầy giáo liền hỏi Cửu Bả

Đạo là ai, trong tiềm thức mọi người liền nghĩ ngay đến tôi, vậy là biệt hiệu của tôi đã được xác định trong khoảnh khắc ấy. Về sau, lúc chọn bút danh tôi chẳng nghĩ ngợi gì cả, Cữu Bả Đạo thì Cữu Bả Đạo.

Tại sao lại phải tổ chức giải đấu quái quỷ gì đó?

Tính tôi rất hăng hái, thích xem truyện tranh chiến đấu, Baki, con trai của yêu tinh, Tay đấm vô địch (Hajime no Ippo), Gà chọi (Shamo), Kotaro, Thiết quyền tiểu tử, Câu lạc bộ Nhu đạo đều là những bộ tôi ưa nhất. Hồi học cấp I tôi đã thích gây gổ đánh nhau, lên đại học thậm chí còn mua một bộ găng tay đấm bốc về phòng, đứng đối diện với bức tường tự sướng, bộ dạng như thể sắp choảng nhau với ai đến nơi.

Nhưng tôi rất lấy làm nghi hoặc, Đại học Giao thông rõ ràng là một nơi quái quỷ gần như chỉ toàn con trai, tại sao đám bạn học tôi gặp đưa nào đưa nấy cũng đều ra vẻ ta đây sinh viên ngoan ngoãn, không có tinh thần nam nhi sát khí đằng đằng vậy cả? Chẳng nhẽ bộ truyện tranh Trường học Samurai[1] toàn là gạt người hay sao?

[1] Hay còn gọi là Sakigake!! Otokojuku là một bộ truyện tranh hài hước của tác giả Akira Miyashita. Bối cảnh là một trường tư dành cho nam sinh có vấn đề. Các học sinh trong trường được huấn luyện để “hồi sinh tinh thần Nhật Bản”, và thường xuyên nổ ra các vụ đánh nhau bạo liệt.

Sau nhiều lần trở suy tư, tôi quyết định tổ chức một giải thi đấu đánh lộn để giúp cái trường Giao thông suy nhược lâu ngày này tráng dương lên một chút.

“Giải thi đấu đánh lộn à? Xin mày, Cữu Bả Đạo, chẳng ai thèm để ý đến mày đâu.”
Thằng bạn cùng phòng Lý Luân đang nâng tạ tay, khinh bỉ nói. Thằng Lý Luân này bị nghiện tập thể hình.

“Sao lại thế được, thi đấu đánh lộn cơ mà! Hay vãi cả ra, miễn phí cung cấp nơi chốn đánh nhau cho những thanh niên ưu tú muốn đánh nhau mà không kiếm được người nào để choảng, đêch! Sao lại bị làm ngơ được chứ? Dù tao có thu phí đăng ký cũng rất hợp lý ấy!” Tôi lớn tiếng cãi lại, lấy tờ giấy báo tường khổ lớn trải

ra trên giường, chuẩn bị vẽ áp phích cho giải đấu.

“Giải thi đấu đánh lộn nghe rất chi là low, đổi thành giải đấu võ tự do có hay hơn không? Nhà trường có biết thì cũng dễ chống chế cho qua được.” Thăng Khiến Hán vốn giỏi marketing lập tức đưa ra một kiến nghị ra trò.

“Cứ vậy đi.” Tôi rất biết lắng nghe.

“Còn nữa, đến lúc bắt đầu hăng cho đăng ký, tao đoán thể nào cũng có đứa chỉ đăng ký cho vui mà không đến, vậy thì danh sách các cặp đấu lại phải sắp xếp lại, phiền phức lắm.”

Kiến Hán nhắc nhở tôi.

Quả nhiên có lý, tôi chỉ biết gật đầu lia lịa.

“Kiến Hán, mày với Cữu Bả Dao thần kinh à, chẳng có đứa dở hơi nào tham gia cái giải đấu dớ dẩn này đâu.” Lý Luân vẫn khịt mũi khinh khỉnh, chẳng giống kẻ thường ngày cứ muốn thi đấu giao hữu với tôi chút nào.

“Phần thưởng là gì mới quan trọng, chỉ cần có phần thưởng hấp dẫn thì sẽ thu hút được người ta tham gia thôi.”

Vương Nghĩa Trí vừa rê chuột tải phim sex từ trên mạng xuống, vừa chỗ mồm vào.

Địch, tôi nghèo chết đi được, lấy đâu ra phần thưởng đây!

“Mạnh nhất.” Tôi lầm bầm.

“?” Vương Nghĩa Trí không hiểu.

“Hai chữ ‘mạnh nhất’ này, chính là phần thưởng hấp dẫn nhất dành cho các bậc nam tử hán.” Tôi hài lòng nắm chặt cái bút dạ nhớ.

Vậy là thằng thích đao to búa lớn là tôi đây, liền đặt tên cho giải thi đấu đánh lộn này là “Cúp đấu võ tự do Cửu Dao”, đồng thời dán mấy tấm áp phích lên bảng thông báo của ký túc xá và các cửa phòng, thời gian vào buổi tối hôm kết thúc đợt thi cuối kỳ, địa điểm là tầng hầm của văn phòng khoa Quản lý!

Không có gì bất ngờ, giải thi đấu đánh lộn quái đản này nhanh chóng gây tiếng vang lớn. Đám bạn học đều nhất trí cho rằng đùa thích làm trò như tôi lại đang lên cơn phét lác, ở trường Đại học Giao thông, một trong những địa điểm trọng yếu của khu công viên khoa học, tuyệt đối không thể nào có giải đấu kiểu ấy được.

Nhưng mọi người càng không tin, tôi lại càng nghiêm túc, cực kỳ muốn tổ chức giải đấu để khoe tài.

Mặt khác, với vai trò người tổ chức kiêm tuyển thủ thi đấu, phần đánh lộn cũng không thể khiến người ta quá thất vọng được. Tôi bắt đầu luyện đấm, nâng tạ trong phòng ngủ, đồng thời tưởng tượng xem mình có thể gặp phải đối thủ như thế nào, sau đó... mạnh mẽ, đập, chết, nó!

“Cửu Bả Dao, trăm phần trăm mày là một thằng điên.” Kiến Hán ngậy người ra nhìn tôi đầm đìa mồ hôi.

“Phải trân trọng duyên phận được cùng phòng với thằng điên của mày đấy! Kiến Hán, tao đăng ký hộ mày rồi đó! Ha ha!” Tôi cười lớn.

Buổi tối hôm thi xong môn Kế toán, cũng là môn cuối cùng của đợt thi cuối kỳ, rất nhiều đứa nghe tiếng mò tới, chen chúc trong tầng hầm chờ xem một màn tương bưng. Còn tôi và đám bạn cùng phòng đầy nghĩa khí thì ung dung trải thảm ghép xuống nền đá nhằm tăng thêm độ an toàn, để những chiêu vật và ném có không gian phát huy.

Vì bọn sinh viên trường Giao thông học giỏi này thật sự rất sợ đánh nhau, vậy nên có mỗi ba người đăng ký đánh nhau tại chỗ, tôi dần thối mặt ra, thế này thì kém xa tưởng tượng của tôi về đại hội của dân mê đánh lộn.

Lúc này, một sự việc cảm động đến tận tâm can đã xảy ra.

“Tiên sư, đúng là một lũ ăn hại, chỉ biết nói Cừu Bả Dao không dám tổ chức giải đấu, kết quả tổ chức rồi lại chẳng có đứa nào dám lên đánh, mẹ nó, tao tham gia!” Thằng Lý Luân xưa nay vẫn thích tạt nước lạnh lên đầu tôi xắn ống tay áo lên, ngẩng cao đầu sải bước đến đăng ký.

“Xem ra tao cũng không thể đứng ngoài cuộc được rồi. Cừu Bả Dao. Tao tham gia.” Kiến Hán vỗ vỗ vai tôi, cởi áo ra, để lộ bộ ngực tiền sử mọc đầy lông lá.

“Mọi người đều hăng hái như vậy, mẹ nó chứ, nhưng thật tình tao không dám đánh nhau đâu! Nhưng tao có thể làm trọng tài, cứ để đấy tao tính giờ cho, Cừu Bả Dao mày cứ chuyên tâm mà đánh người đi.” Vương Nghĩa Trí cũng phấn chấn tinh thần nói.

Bạn cùng phòng đều ngứa khí như thế, tôi có thể nói gì đây?

Khốn kiếp! Đây chính là sự lẳng mạn của đàn ông chứ còn gì nữa!

“Vậy thì, với tư cách nhà tổ chức, trận mở màn khởi động tinh thần ‘đánh thật’ của mọi người, để đấy tao phụ trách cho!” Tôi sáng khoái bước đến trước mặt ba kẻ vừa đăng ký, ung dung chọn một đối thủ mà tôi tuyệt đối không có khả năng chiến thắng.

Lưu Kiến Vĩ, kiều bào đến từ Malaysia, đai đỏ Taekwondo (không có tiền tham gia thi lên đai đen, nhưng tin tôi đi, nó đai đen là cái chắc rồi!), cao hơn tôi nửa cái đầu. Đáng sợ nhất là, hồi ở Malaysia Kiến Vĩ từng học quyền Thái, trong phòng ngủ còn dùng xích sắt treo một bao cát để luyện đá (xin hỏi bạn đến Đài Loan học hay là giết người vậy?). Đôi găng tay đấm bốc xấu xí của tôi so với bao cát của Kiến Bĩ, dùng hai chữ “mộc mạc” không thể nào hình dung được, căn bản chỉ là tôm là tép, là cái đinh gỉ mà thôi!

“Kiến Vĩ, tôi với cậu đánh trận mở màn.” Tôi nói, Kiến Vĩ vui vẻ ra sàn đấu.

Cả bọn ồ lên, hoan hô rào rào.

Hỏi tại sao tôi chọn Kiến Vĩ ư? Rất hay. Vì tôi là một người đàn ông rần rỏi, đơn giản thế thôi.

Cuốn tiểu thuyết tình yêu này viết đến đây, lại đột nhiên xuất hiện cảnh đánh nhau như vậy, tin rằng các bạn độc giả cũng thấy bất ngờ. Nhưng với cá tính của tôi mà nói, giải đấu võ tự do này diễn ra, hoàn toàn là một sự tất yếu không thể lẩn tránh.

Đây là một đêm quan trọng trong đời tôi.

“Cửu Bả Dao, mày sẽ bị đánh chết mất!” Nghĩa Trí kéo tôi sang một bên, tử tế nhắc: “Đứa con gái mà thằng Kiến Vĩ thích cũng đến xem, kia kìa, chính là nó đấy. Kiểu này, mày sẽ bị nó đập cho một trận lấy le thôi.”

Tôi nhìn theo ánh mắt Nghĩa Trí, lập tức tìm thấy người con gái trong lòng Kiến Vĩ. Ừm, đó là bạn gái của đương kim chủ nhiệm câu lạc bộ Takewondo, Kiến Vĩ mà chẳng may thua một kẻ chưa từng học võ như tôi, đời này đừng hòng theo đuổi cô nàng nữa!

“Hừ, để đấy tao mở mang kiến thức cho mày biết cái gì gọi là đánh nhau kiểu lưu manh hè phố còn hơn cả đánh võ!” Tôi mặc kệ Nghĩa Trí, hùng dũng bước đến trước mặt Kiến Vĩ, chờ đợi trọng tài Vương Nghĩa Trí tuýt còi.

Hai người cởi giày, đứng trên mặt thảm ghép tạm bợ.

Nghĩa Trí đi tới giữa hai chúng tôi, cao giọng đọc các quy tắc tôi đã viết sẵn: “Đấu ba hiệp, mỗi hiệp một phút, gặp trường hợp chảy máu sẽ tạm dừng, thắng bại do tiếng vỗ tay lớn nhỏ của khán giả có mặt quyết định. Hai vị tuyển thủ xin chú ý, trong trận đấu có thể chọc mắt, đá chim, véo tai, nhưng hậu quả danh dự sẽ phải tự gánh lấy... dech! Còn được đá vào chim cơ à? Tai nạn chết người thì tao không biết đâu nhá, bắt đầu!” Nghĩa Trí tuýt còi.

Tôi thủ thế đấm bốc, còn Kiến Vĩ chỉ cười cười trong tiếng vỗ tay hoan hô của khán giả, bộ dạng rất thông dong.

“Kiến Vĩ, đánh nghiêm túc đấy nhé!” Tôi nói, chậm chậm áp sát Kiến Vĩ.

“Được thôi.” Kiến Vĩ cười khẩy, nhún nhún vai.

Bất ngờ, tôi nhanh nhẹn xông lại gần Kiến Vĩ. Tay trái tung đòn gió, tay phải hung hăng tương một cú vào giữa mũi đối thủ.

Không có kết quả nào khác. Kiến Vĩ ngậy người ngã xuống, máu mũi phun ra!

Xung quanh rộ lên tiếng hô kinh hãi.

Nghĩa Trí tuyên bố tạm dừng, rút trong túi ra mấy tờ giấy vệ sinh nhăn nhúm đưa cho Kiến Vĩ, để cậu ta lau khô máu mũi nhoe nhoét đầy mặt đi.

“Kiến Vĩ, trận này là đánh thật đấy.” Tôi nhìn Kiến Vĩ đang bưng bưng phần nộ với ánh mắt áy náy, rồi bổ sung thêm: “Cậu mà không nghiêm túc, sẽ bị tôi làm thịt đấy.”

Kiến Vĩ ngoác mồm chửi bới loạn xạ bằng cả ba thứ tiếng khác nhau, qua quýt lau máu mũi, rồi dùng dùng nổi giận lao vào tôi. Nghĩa Trí vội vàng tuyên bố trận đấu tiếp tục. Xem chừng hiệu ứng của việc có cô gái cậu ta thầm yêu đến xem thi đấu quả thật rất đáng sợ.

“Ồ.” Con người mắt tôi co lại, giật lùi theo bản năng.

Cú đá thật đáng sợ.

Tôi vừa mới ra đòn phủ đầu, dạy cho Kiến Vĩ một bài học, thoáng sau liền bị những đòn chân nhanh như chớp giạt của cậu ta khiến cho không sao tiến lên được, trong lòng kinh hãi không thôi.

Theo kinh nghiệm đánh nhau vô số lần của tôi, đối thủ nào dùng chân tấn công tôi đều có kết cục rất thê thảm, vì người bình thường không có việc gì chẳng bao giờ đi luyện đá chân cả, bởi thế tốc độ đá đều rất chậm, trăm phần trăm sẽ bị tôi tóm được, rồi quật ngã đập cho một trận.

Nhưng Kiến Vĩ đã từng tập quyền Thái, lại siêu giỏi Taekwondo, lực chân khỏe mạnh, tốc độ cực nhanh, nếu cứ cố tóm lấy, rất có thể tôi sẽ gãy cả xương cổ tay!

Đáng sợ hơn nữa là, sự phẫn nộ cũng như nghiêm túc của Kiến Vĩ khiến toàn bộ khán giả đều tròn mắt ngạc nhiên, mà tôi cũng bắt đầu không cam tâm.

“Quân rùa đen khốn khiếp, cứ bị đá thế này nữa, tay mình sẽ hỏng mất.” Tôi thầm nổi giận.

Tôi phải cho cậu ta biết mỗi lần đá trúng rồi, đều phải trả giá, tôi đây không hề có ý định tránh né này nọ hòng kéo dài đến khi trận đấu kết thúc.

Vậy là Kiến Vĩ cứ đá tôi một phát, tôi lại tìm cách thúc nắm đấm lên người cậu ta một cú, đấm đấm đá đá, coi như có vay có trả. Nắm đấm của tôi tuyệt không nương nhẹ, chuyên nhằm giữa mặt Kiến Vĩ mà thụi, nhờ sức trâu và khí thế, cũng gắng gượng đánh ngang tay được với cậu ta.

Hiệp đầu tiên kết thúc, toàn thân tôi đã ướt đầm mồ hôi.

Chỉ một phút ngắn ngủi, nhưng mỗi một giây đều phải vận động kịch liệt đến nỗi không thở nổi, thật đúng là cực kỳ tốn sức, mấy miếng thảm ghép trên nền đá bị lực chân của hai chúng tôi làm xô dịch, chia năm xẻ bảy thành những miếng nhỏ.

Thời gian nghỉ giữa hiệp, tôi ngồi bệt dưới đất, nhìn Kiến Vĩ đang lạnh lùng nhìn mình, sống lưng lạnh buốt.

“Cửu Bả Dao, mày đứng đánh thì không thắng được Kiến Vĩ đâu.” Kiến Hán ngồi xổm bên cạnh, nhìn tôi với ánh mắt thương hại.

“Tao biết, nhưng muốn vật ngã nó thì phải mạo hiểm, xương sườn tao có thể bị chân nó đá gãy đấy!” Tôi cười khổ, thở hổn hển.

Nếu có thể ép Lưu Kiến Vĩ giỏi võ phải ngã lăn ra đất, hai người ẩu đả giống như bọn lưu manh đường phố, trận đấu này coi như năm ăn năm thua. Nói thì đơn

giản, nhưng làm mới khó.

Bởi vì sẽ đau!

Hiệp hai gian khổ mở màn. Tôi lộ dấu hiệu đuối sức, những đòn đánh trượt mục tiêu bắt đầu xuất hiện. Kiến Vĩ đã quen với việc luyện tập dữ dội thì vẫn y nguyên như thế, coi thân thể tôi như cái bao cát, hần học đá, đá, đá, đá, đá!

Tôi không có cách nào tóm được chân Kiến Vĩ, hoặc ôm cậu ta lăn ra đất vật lộn, trận đấu vẫn chỉ là một cuộc tỷ thí ở tư thế đứng đơn thuần. Tôi hoàn toàn không có cơ hội gỡ thủ đoạn siết cô quen dùng nhất khi đánh nhau, ngược lại, lúc tiếp cận Kiến Vĩ còn bị đạp trúng bụng, đau đến nỗi muốn ọe cả ra.

Sau đó, là hiệp ba cực kỳ khó khăn.

Tiêu đời rồi, tôi thấy mình đã thiếu ôxy đến cực điểm, ngay cả thời gian để tranh thủ thở cũng không có. Tôi vung tay đánh ra, nhưng nắm đấm đã không còn tinh thần đánh ngã đối thủ nữa, chỉ đơn thuần gây cho Kiến Vĩ chút đau đớn mang tính uy hiếp mà thôi.

Chuyện duy nhất đáng mừng là, thời gian đấu sao vẫn công bằng, Kiến Vĩ cũng thấm mệt. Chân cậu ta bắt đầu không đủ sức nữa, tốc độ đá cũng không còn nhanh như lúc đầu. Nhưng lúc này cho dù tôi có tóm được chân cậu ta, quật ngã cậu ta xuống đất, rồi vật lộn đánh nhau như trẻ con, thì chắc đến 99% kẻ bị đánh cho hôn mê bất tỉnh cũng chính là tôi. Đừng quên, tay Kiến Vĩ không phải bị tàn phế, mà nãy giờ cậu ta gần như chưa dùng đến tay đâu!

Trận đấu bước vào giai đoạn đếm ngược, khi tôi buộc phải thừa nhận rằng trong lòng mình đang mừng thầm “rốt cuộc trận đấu cũng sắp kết thúc, mình có thể há mồm mà thở bình thường rồi”, một chuyện không thể tin nổi đã xảy ra.

Kiến Vĩ, cậu ta không ngờ lại giơ chân phải lên cao...

Qua các truyện tranh chiến đấu, tôi biết được một kỹ thuật rất kỳ ảo: giơ chân lên cao, gót chân cao qua mắt đối phương, sau đó nhanh chóng hạ xuống, dùng gót

chân hoặc gan bàn chân đá vào đỉnh đầu hoặc mặt đối phương, chiêu này thuật ngữ Karate gọi là “Hạ gót”, còn trong Taekwondo thì gọi là “Áp đỉnh”. Chiêu này mạnh kinh hồn, nhưng mỗi lần thấy có người sử dụng chiêu này trong truyện tranh, tôi đều lấy làm tức cười, bởi vì muốn “Hạ gót” thì phải giơ chân lên cao, thời gian đó đã đủ cho đối phương né tránh rồi, muốn đá trúng ư? Đúng là chuyện nằm mơ giữa ban ngày.

Nhưng khi bàn chân Kiến Vĩ từ dưới đưa lên, chậm chậm giơ cao quá mắt tôi, phản ứng của tôi lại chẳng phải là nhanh chóng lùi về sau, hay tránh sang trái sang phải... mà hết sức tự nhiên ngẩng đầu lên, ngây ngây nhìn bàn chân giơ cao quá đầu.

Hoàn toàn là bản năng sinh vật, tôi ngơ ngẩn ngẩn cái cổ lên.

“Hạ gót!”

Một cảm giác sắc súa nồng đậm đến độ làm suy sụp ý thức cứ thế men theo quỹ đạo hạ xuống của gót chân đè vào sống mũi, rơi xuống môi rồi thẳng một mạch xuống tới cằm. Không kịp đau đớn, tôi chỉ thấy vừa sắc vừa xót, trước mắt tối sầm lại.

Kiến Vĩ đá trúng một cước, đang mừng rỡ định bồi thêm một đòn nữa, tôi vội giơ nắm đấm không còn chút sức lực nào lên, hăn học trờng mắt nhìn cậu ta, làm bộ khí thế sắp bùng phát đến nơi. Kiến Vĩ thoáng do dự, sau đó lùi lại một bước.

Hết giờ, Nghĩa Trí tuyên bố kết quả trận đấu, mọi người vỗ tay như điên dại, kết quả đương nhiên là Kiến Vĩ chiếm ưu thế từ đầu chí cuối giành thắng lợi.

Lúc tôi đau đớn rút ra khỏi sàn đấu, mũi miệng đều đầy máu tươi mẩn mẩn, bên trong môi bị răng đập vào rách toác ra, vết thương khó lành ấy về sau làm tôi phải húp cháo Quảng Đông suốt mấy tuần liền.

Kiến Vĩ được mọi người hoan hô vang dội, còn tôi thì hết sức hài lòng ngậm cục giấy vệ sinh thấm máu, ngồi trong góc nghỉ ngơi.

Đủ rồi, đúng là thỏa mãn quá đi mất.

Lên đại học rồi mà vẫn có thể sung sướng ầu ẩu, lại còn không bị ghi lỗi, chẳng những thế còn được tấn nhau với nhân vật lợi hại chừng ấy, đúng là sướng thật! Có thua cũng chẳng làm giảm chút bản sắc anh hùng nào của tôi cả!

Nhờ có Nghĩa Trí hỗ trợ, trận đấu thứ hai và thứ ba cũng kết thúc một cách thuận lợi.

Hai bạn cùng phòng của tôi đều giành chiến thắng, Kiến hán thậm chí còn dùng Nhu đạo đánh bại tuyệt chiêu “đạn cước” của anh năm thứ ba trong câu lạc bộ Võ thuật Cổ truyền, quả nhiên nghĩa khí mới là vương đạo. Nhưng tất cả đều cảm thấy trận đấu của tôi và Kiến Vĩ mới là hay nhất, xét cho cùng thì đó là trận duy nhất mà đòn nào đòn nấy đều vào da vào thịt, song phương lại đều “đổ máu”.

Tôi thật là, kiêu ngạo vãi cả ra!

Sau khi giải đấu kết thúc, tôi hết sức cao hứng mời Kiến Vĩ và đám bạn cùng phòng đến chợ đêm ở Đại học Thanh Hoa ăn khuya, coi như mừng công.

Miệng tôi đau đến tưởng như sắp chết đến nơi, nhưng vẫn gắng gượng ăn tào phớ với cả bọn. Kiến Vĩ thì luôn mềm xin lỗi, còn bảo may mà trong hiệp ba tôi không thử tóm lấy chân cậu ta, vì cậu ta định ngay khi vừa bị tôi tóm chân, sẽ phi thân xoay người trên không trung, dùng chân kia đá tạt vào mặt tôi.

“Mỗi ngày tớ đều luyện tập đá xoay vòng với bao cát trong phòng ngủ, chỉ hy vọng có ngày được dùng đến chiêu ấy.” Nét mặt Kiến Vĩ đầy vẻ chờ mong, như thể tiếc nuối lắm vậy.

“Đệch! Chúng ta là bạn học mà! Thế mà cậu lại muốn dùng đại tuyệt chiêu đá xoay vòng nhằm vào mặt tớ hả!” Tôi phẫn nộ hét lên, sau đó cùng cả bọn phá lên cười ha hả.

Trở về ký túc xá, tôi mua một túi đá lạnh để chườm cái miệng sưng vù, trong lòng chỉ thấy càng thêm cao hứng. Đối với tôi, giải đấu kết thúc chỉ là một sự khởi đầu,

thời gian vui vẻ thực sự còn ở phía sau.

May thay, trên bbs[2] nhìn thấy tài khoản của Thẩm Giai Nghi online.

[2] Bulletin Board System: hệ thống thảo luận trực tuyến, một dạng tiền thân của Internet forum (diễn đàn mạng) vào những ngày đầu của mạng Internet. Người dùng có thể vào đây đọc tin, trao đổi công khai, hoặc gửi tin nhắn cá nhân, chat chit... Hiện nay thuật ngữ “BBS” được dùng tương đương với forum, nhưng vào thời điểm của câu chuyện này, thì Internet forum vẫn chưa xuất hiện.

“Hi hi, rảnh không?” Tôi gõ bàn phím.

“Ừm, sắp làm xong bản báo cáo rồi. Sao cậu vẫn chưa ngủ?” Cô chậm rãi gõ lại.

“Làm sao mà ngủ được? Tớ gọi điện cho cậu nhé, kể cho cậu chuyện này lợi hại lắm.”

“Được đấy.”

Tôi gọi điện thoại cho Thẩm Giai Nghi trong tâm trạng náo nức muốn khoe khoang khí phách hào hùng của bậc nam tử hán.

Mặc dù miệng rất đau, nhưng tôi vẫn cực kỳ hưng phấn kể cho Thẩm Giai Nghi tất cả mọi chuyện, không phân biệt chuyện lớn chuyện nhỏ, không bỏ qua bất cứ chi tiết nào, mỗi chiêu thức ẩu đả đều cố gắng hình dung một cách rõ nét nhất có thể.

Thẩm Giai Nghi lắng nghe với thái độ trầm mặc, tôi nghĩ cô không đến hiện trường tận mắt chứng kiến tất cả, có lẽ khó lòng cảm thụ được biểu hiện của tôi dững dưng đến chừng nào, vì vậy, tôi cứ liên tục liên tục nhấn mạnh.

“Thật đấy! Khủng khiếp cực luôn! Hiệp hai tớ bị đập một cú chính diện, trúng ngay bụng, đau vãi! Tớ đau đến nỗi sắp ọe ra, cũng may tớ giả vờ tung ra một cú đấm Kiến Vĩ mới lùi lại, bằng không đảm bảo tớ sẽ bị đá cho quỵ xuống ngay.” Tôi khoa chân múa tay diễn tả.

Thẩm Giai Nghi vẫn im lặng.

“Thực ra mỗi hiệp chỉ có một phút thôi, nhưng còn một gấp trăm lần so với tưởng tượng của tớ, nghĩ lại lúc đầu tớ còn định đánh chín hiệp cơ, ha ha, nếu ước định như vậy, bây giờ chắc tớ chẳng còn hơi mà cầm ống nghe nữa rồi...”

Thẩm Giai Nghi vẫn im lặng.

“Cậu biết tỉ thí đứng là gì không? Tức là chiến đấu đối kháng trong tư thế đứng ấy, có người nói hiện giờ mạnh nhất trong lĩnh vực này chính là quyền Thái, hôm nay tớ ít nhiều cũng được lĩnh giáo rồi, đêch, quả nhiên là khủng khiếp thật, tớ vừa áp sát Kiến Vĩ đánh cậu ta, chân cậu ta không đủ khoảng cách để đá tớ, liền dùng cùi chỏ mà thúc tớ! Tớ chỉ sợ xương sườn bị đánh gãy...”

Thẩm Giai Nghi vẫn im lặng.

Tuy rằng chân Kiến Vĩ rất khủng, giống như cái roi vậy, nhưng nói về chịu đòn, thì ai mạnh hơn ai cũng khó nói lắm nhỉ? Năm đấm của tớ đây cũng cứng lắm nhé, chỉ cần mặt cậu ta trúng thêm một đấm nữa của tớ, trăm phần trăm là ngã vật xuống đất ngay!”

Thẩm Giai Nghi vẫn im lặng, thật là chết người.

“Cậu có biết đòn hạ gót không? Tuyệt kỹ mộng ảo đấy nhé! Tớ đánh nhau nhiều như vậy, đây mới là lần đầu tiên trông thấy động tác cao cấp như thế, đêch, lúc chân Kiến Vĩ giơ lên cao tớ đã biết ngay thể nào cũng là chiêu hạ gót rồi, nhưng tớ vẫn ngu ngốc ngẩng đầu lên, cứ thế... vù! Bốp bốp bốp bốp, mũi, nhân trung, miệng, cằm của tớ, toàn bộ đều trúng chiêu!” Tôi càng kể càng hưng phấn.

Thẩm Giai Nghi không im lặng nữa.

“Kha Cảnh Đằng, rốt cuộc cậu đang nghĩ gì thế?” Cô lên tiếng, giọng nói toát lên một nỗi ưu tư mà tôi chưa từng cảm nhận bao giờ.

“...ý cậu là sao?”

“Cậu tổ chức giải đấu kỳ quặc gì vậy? Thi đấu kiểu ấy có ý nghĩa gì chứ?” Thẩm Giai Nghi rất tức giận.

“Có ý nghĩa lắm ấy chứ, giải đấu võ tự do mà! Cậu không cảm thấy cực oách à? Hai người đàn ông...” Tôi líu lười lại, tình hình có vẻ không được ổn cho lắm.

“Không phải là đánh lộn à? Kha Cảnh Đằng, cậu cố tình tổ chức một giải đấu để làm mình bị thương, thi đấu kiểu ấy tớ chẳng thấy hay ho gì cả, sao cậu lại có thể trẻ con vậy chứ?” Thẩm Giai Nghi càng nói càng giận, giọng nói nghe như cô giáo.

“Trẻ con?” Tôi khó lòng chấp nhận.

“Đúng là trẻ con! Rất trẻ con! Cậu nói cho tớ biết đi, cái giải đấu kỳ quặc này của cậu ngoài việc làm bản thân và người khác đều bị thương ra, rốt cuộc cậu có thể học được gì chứ?” Thẩm Giai Nghi chất vấn.

“Cần gì phải học chứ? Có nhất thiết làm chuyện gì cũng phải học được điều gì đó không?” Trái tim tôi bị giày vò, xéo nát.

“Ít nhất cậu cũng học được tổ chức cái kiểu thi đấu ấy sẽ bị thương, mà bị thương kiểu ấy thật là vô ích! Trẻ con, cậu đúng là đồ trẻ con! Tớ chỉ có thể nói là cậu ăn đòn cũng đáng đời thôi!” Thẩm Giai Nghi không sao chấp nhận nổi.

Trong khi đó, cảm xúc của tôi cũng bị đẩy lên mỗi lúc một cao, mỗi lúc một chất chồng, trong lòng cuộn trào sôi sục một nỗi bi thương khó diễn tả thành lời.

Tôi không muốn uất nộ, không muốn nhẫn nhịn.

“Trẻ con? Cậu không biết giải đấu võ tự do lần này đối với tớ là một kinh nghiệm rất hay sao? Cậu có thể chỉ đơn thuần mừng thay cho tớ thôi được không?” Cơn giận của tôi bùng phát.

Ở đầu dây bên kia, Thẩm Giai Nghi dường như ngẩn ra.

“Mặc xác là đấu võ tự do hay đánh lộn, tại sao thi đấu Taekwondo thì rất chính đáng, thi đấu Nhu đạo cũng rất chính đáng, mà tớ tổ chức thi đấu kỹ xảo đánh nhau không theo quy định lại rất trẻ con chứ! Rõ ràng là còn lợi hại hơn nhiều! Trong giải đấu kiểu này có thể cố ý chọn đối thủ lợi hại nhất để đánh, chẳng phải cần dũng khí rất lớn hay sao?” Cả người tôi như đang bùng nổ.

“... về sau cậu vẫn muốn tổ chức giải đấu kiểu này nữa à?” Thẩm Giai Nghi lạnh lùng nói.

“Tại sao lại không? Nhất định phải tổ chức lần hai!” Tôi tức đến nỗi toàn thân run rẩy.

“Trẻ con!” Thẩm Giai Nghi vẫn chưa nguôi tức giận.

“Tại sao cậu lại phủ định một thứ rất quan trọng với tớ? Đây là một phần quan trọng trong cá tính của tớ, cậu là người hiểu tớ nhất trên thế gian này, chẳng lẽ cậu không biết?” Tôi hít thở sâu.

“Thứ rất quan trọng với cậu, lại chính là tự làm tổn thương mình à?” Cô lạnh lùng nói.

Đâm tôi đau nhói, đâm thật sâu.

Khoan xoáy vào trong tim, đau đớn run rẩy không thể nào rút ra được.

“Tớ buồn lắm.” Tôi rơi nước mắt, không còn giận dữ nữa.

Thay vào đó, là nỗi thương tâm vì không ai hiểu được mình.

“Có lẽ, tớ không thể nào tiếp tục được nữa.” Tôi òa khóc, “Thẩm Giai Nghi, hình như tớ, không thể nào tiếp tục theo đuổi cậu được nữa, trái tim tớ đang rất khó chịu, vô cùng vô cùng khó chịu.”

Nước mắt không ngừng tuôn rơi, tôi đưa ra quyết định lớn nhất trong đời mình.

Thẩm Giai Nghi ở đầu dây bên kia cũng không im lặng, cô nhanh chóng trả lời tôi.

“Vậy thì cậu đừng theo đuổi nữa!” Cô cũng rất cương, làm tôi gần như đánh rơi ống nghe điện thoại.

Chúng tôi kết thúc cuộc nói chuyện chẳng vui vẻ gì ấy.

Tôi trở lại trước máy tính, vừa gào khóc vừa gõ bàn phím, viết một bức thư thật dài cho Thẩm Giai Nghi nói lời tạm biệt.

Tạm biệt, tạm biệt, tạm biệt.

Cậu vĩnh viễn không bao giờ thấy được cái bóng lùi thối bỏ cuộc của tớ thương tâm nhường nào, sự trẻ con của tớ là do bản tính hăng hái sôi sục, cùng nhờ vào bầu nhiệt huyết ấy, tớ mới có thể yêu cậu lâu đến thế.

Mà bầu nhiệt huyết ấy, nay lại bị cậu phủ định như một thứ chẳng hề quan trọng.

Tám năm rồi, đã yêu Thẩm Giai Nghi tám năm rồi.

Ba năm cấp II, ba năm cấp III, hai năm đại học, mỗi ngày yêu người con gái ấy đều khiến tôi phấn chấn tinh thần, mỗi lần tỉnh giấc mộng đều biết được ý nghĩa tồn tại của ngày hôm ấy. Khiến tôi hạnh phúc. Khiến tôi có thứ để hết lòng quan tâm trên thế giới này. Khiến tôi hôm nay đau đớn khóc òa.

Tại một điểm mốc quan trọng của cuộc đời, tôi hiểu ra mâu thuẫn về cá tính giữa mình và Thẩm Giai Nghi. Mâu thuẫn này tôi sớm đã biết từ lâu, bạn bè bên cạnh cũng không ngừng nhắc nhở, nhưng tôi luôn cho rằng giữa Thẩm Giai Nghi đứng đắn nghiêm túc và kẻ sôi nổi quậy phá như tôi đây, mâu thuẫn ấy không có gì đào thải nhau, mà ngược lại còn là một sự tương phản lẫn lộn.

Đời người không có chuyện tình cờ, chỉ có thể nói là do số mệnh xui khiến.

Để lỡ thời cơ nghe thấy câu thần chú nhiệm màu, lại vì một trận thi đấu hoang đường mà đầy nhiệt huyết, tôi và người con gái mình yêu sâu sắc từ đây chia lìa

đôi ngả trên con đường tình, mỗi người đi theo lối riêng, bên ba trên những tuyến đường đời khác nhau.

Bên ba, nhưng lại xoắn xuýt lấy nhau.

Không lâu sau, tôi có bạn gái. Thẩm Giai Nghi cũng có bạn trai.

Nhưng câu chuyện của chúng tôi, không vì thế mà kết thúc.

Tám năm thầm yêu, khiến hai chúng tôi có mối liên hệ rất sâu sắc.

Còn thắm thiết hơn tình nhân, còn chắc chắn hơn bạn bè.

Đó là một thứ ràng buộc.